

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMÂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MIHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Al. Mandrea. — *Opera juridică a D-lui Andrei Rădulescu* (sfârșit).

Jurisprudența Română. — *Curtea de Apel din București S. I.* — Contencios administrativ. — Avocat al Statului. — Incadrare. (Ovidiu Demetrescu cu Ministerul Justiției și Ministerul Cultelor și artelor).

Curtea de Apel din București S. IV. — Contencios administrativ. — Act ilegal. — Anularea lui de autoritatea de la care emană. — Creditul agricol. — Guvernator. — Condiții de numire. (Al. Nasta cu Ministerul de Finanțe).

Tribunalul Ilfov S. II civ. cor. — Casa Rurală. — Execuție silită. — Cupărtaș. — Sultă. — Dotă. — Supravegherea rein-trebuințării. (Zoe Gh. Mărzescu cu Casa Rurală).

Tribunalul Ilfov S. Notariat. — Autentificarea actelor. — Complet de vacanță. (Inginer E. Lupescu cu Soc. de Granit Poeni).

OPERA JURIDICĂ

a

D-lui ANDREI RĂDULESCU

— Incheiere —

...Continuu triarea monografiilor numeroase și importante.

În ciclul de conferințe, din anul 1927 al Institutului social romând D-l Andrei Rădulescu, vorbește despre „Viața administrativă și juridică a satelor”.¹⁾

Un bogat material de informațiune, se etalează în atelierul lucrărilor sale.

Voi stărui numai asupra vieții juridice a acestei celule primare în organismul Statului.

Preocuparea și de latura administrativă, ar îngreua și depăși tendința articolelor mele.

...„Cunoașterea vieții juridice și administrative a satelor înseamnă în primul rând cunoașterea întregii vieți de Drept, ceea ce arată întinderea și complexitatea subiectului”.

„Trebuie să avem material de pe tot întinsul țării spre a putea dobândi o imagine cât mai apropiată de realitatea vieții sătenesti”.

„Este util ca ele să cuprindă nu numai satele românești ci și sate minoritare, studiate mai ales din punct de vedere al legăturilor cu satele noastre și ale influențelor reciproce”.

¹⁾ Conferință ținută la Institutul Social Român la 6 Martie 1927 în ciclul de conferințe „Sat și Oraș”.

„Problema trebuie privită afară de acestea — și din punctul de vedere al trecutului. Aceasta se impune nu numai din dragoste pentru trecut și din respect pentru tradiția neamului — ceea ce este o datorie — ci, mai vârtos pentru ca unele lucruri din trecut mai trăesc, iar multe din stările dela sate, își găsesc explicația în ceea ce a fost, în modul cum s'a desfășurat acolo viața în decursul vremurilor”.

„Pentru această cercetare, se cere cultură socială, juridică, economică, o cultură cât mai completă”.

„Numai astfel, se poate cunoaște și înțelege, în chip exact, viața de altă dată”.

Cu aceste criterii, D-l Andrei Rădulescu, selecționează și coordonează materialul îngrămădit cu muncă nepregetată, sub ochii istoricului. Intuiția sociologului determină configurația istorică a satului. Iar interesul juristului se orientează asupra modului cum s'a acclimatizat și dezvoltat, ideile și instituțiunile juridice.

De sigur, în cercul restrâns al unei conferințe, e anevoios să redai pulsația unei vieți scurse prin vicisitudini și prefaceri, într'o îndelungată perioadă de timp.

Totuși, D-l Andrei Rădulescu, cu siguranța istoricului obișnuit să lumineze opacitatea epocelor vechi izbutește să învedereze capitole din viața de odinioară a satelor semnificative pentru constituirea și desvelirea lor ulterioară.

„Știm că peste stratul de populațiune tracă, s'a așezat elementul roman cu organizațiunea lui de Stat, care a înmulțit orașele și satele. După ce au plecat Romanii, așezămintele orașenești aproape toate „au pierit”.

„Elementul roman, mai exact traco-roman, a rămas însă la sate și aceste sate au trăit, ori câte vijelii „s'a abatut peste ele”.

„După părăsirea Daciei de către stăpânirea romană elementele rămase aici, au continuat să-și trăiască viața, cum o avuseseră în timpul acelei stăpâniri acomodată însă împrejurărilor”.

D-sa caracterizează fazele perindate până la întemeierea celor două Principate.

Explică formarea Voevodatelor. Alcătuirea Principatelor, în fruntea cărora s'a așezat Domnul.

„Idea Domnului a tot puternic trăește în sufletul poporului nostru și e probabil o reminiscență a puterii și respectului datorit împăratului Roman“.

După întemeierea Principatelor, s'au realizat schimbări serioase în viața satelor.

„Între altele influența și autoritatea domnească pătrunde tot mai mult în administrația și justiția satelor.“

„Prin regulamentele organice și în epoca lor, pe terenul justiției se înființează judecătorii sătești, compuse din proprietari, preoți și jurați, aleși de săteni.“

„Deasupra acestor autorități locale, se așează acum : zăpciu, pomojnic, ispravnic, Tribunale, Curți apelative, Înalt Divan.“

Înfăptuirea Unirii Principatelor, modifică esențial atât din punct de vedere administrativ, cât și din acel juridic, fizionomia orașelor și satelor.

Notăm normele cardinale sub înrăurirea cărora trăia populația sătenească.

„Satele noastre, cel puțin în Statele românești, au avut o personalitate juridică“.

„Obiceiul pământului, este un izvor de norme care a avut cea mai întinsă aplicațiune în trecutul nostru.“

„Cuprindea tot dreptul nostru public și privat — El era datina țării.“

„Trăia în sufletul mulțimii, întemeiat în mare parte, pe echitate și prin tradiție se păstrase în decursul vremurilor.“

„După el se cârmuiau și satele și mai ales se făceau judecățile.“

„Procese, au fost pe vremuri în lumea satelor — dar probabil mai puține.“

„Găsim din vechime procese referitoare la hotare, împărțeli etc.“.

„Procese de proprietate, în genere mai puține, între ei, fiind în indiviziune, în ceată, neînțelegerile vor fi fost aplanate de adunarea cetei sau de stăpânul satului. Mai dese, au început să fie de când străinii au pătruns prin dani, căsătorii, cumpărări prin nesocotirea dreptului de preemțiune; de aici începe mai peste tot seria mare a judecăților moștenești, care reprezintă în multe părți istoria marelui proprietăți“.

„Infrațiunile mai mari, în special, omorurile și răpirile de fete și neveste erau rezervate judecății Domnului, chiar în satele unde acordase scutirea de jurisdicția sa și a oamenilor săi“.

„Stăpânului satului i se supuneau fel de fel de afaceri și neînțelegeri, de pildă : purtarea rea a fiului față de părinți, a bărbatului față de soție, reținerea cuvântului în invoeli etc. Se rezolvau repede, cu o chemare a părților, într'o atmosferă oarecum părintească, uneori cu o pedeapsă, alteori cu sfaturi.“

Obiceiul pământului, nu forma însă, o normă impecabilă. D-l A. Rădulescu recunoaște și relevă dezavantajele.

D-sa privește viața juridică a satelor, după 1864-1865 și se întreabă „dacă noua legislațiune a pătruns în sufletul poporului sau a rămas străină.“

Răspunsul său este afirmativ.

Prin comparație succesivă între stările care au stăpânit și stăpânesc viața juridică a satelor, prin înlanțuire de fapte care elimină orice judecată, înlătură obiecțiunile, celor veșnic zămbitori.

Constată, e drept unele neajunsuri, totuși dispozițiunile legislative „noui au pătruns în mare parte în mentalitatea poporului nostru. Și aceasta a mers crescând cu răspândirea culturii“.

Autorul menționează că ceea ce agită și turbură „viața dela țară este starea de nesiguranță a dreptului de proprietate.“

D-sa combate afirmația simplistă că țaranul nostru este procesiv.

Nu tăgăduște grăuntele de adevăr care se ascunde. Dar deslușind cauzele acestei predispoziții pe care o consideră un rău pentru că deseori trece măsura... adaogă : „a fost însă și un mare bun, pentru că această stare de spirit a contribuit mult la apărarea „proprietății“. „Această îndârjire a fost un bine pentru că a păstrat în sufletul țaranului sentimentul „dreptății și demnității.“

D-sa încheie conferința cu preconizarea unor măsuri de îndreptare a relelor de care se resimt satele sub aspectul administrativ și juridic,

Această parte constructivă însă sugerează discuțiuni străine intențiunilor mele imediate.

Un studiu excepțional de remarcabil este „Dreptul de moștenire al soțului supraveșuitor.“¹⁾

Și acest studiu, asemenea celorlalte elaborări științifice ale D-lui Andrei Rădulescu, este expresiunea acestor însușiri inerente minții gânditoare : sistematizare deplină a materiei tratate ; cercetarea izvoarelor care au creat principiile ce o guvernează ; evoluția lor ; critica utilă ; și soluțiunile eventuale.

D-l A. Rădulescu expune sumar — starea chestiunii în dreptul anterior *al țării noastre*.

Apoi, în propriul nostru drept vechiu.

Din examinarea lui rezultă, ca idei generale : „Dreptul soțului supraveșuitor asupra succesiunii soțului „decedat există numai când acesta n'a dispus prin testament. Acest drept, era un drept de moștenire, iar nu de creianță ; el avea caracter de reciprocitate. Soțul muncitoresc nu era un moștenitor rezervatar. Recunoașterea acestui Drept, atârână în primul rând de nedespărțirea soților până în momentul morții. În ce privește alte condiții era oarecare deosebire între unele norme din cele două țări ; în unele legiuri muntenești dreptul de moștenire depinde de existența copiilor și de un trai mai îndelungat și liniștit, cum am văzut, chiar când văduva „era săracă i se recunoștea dreptul dacă trăise zece ani cu soțul“.

„În Moldova, recunoașterea dreptului nu depindea „atât de existența copiilor, ci mai ales de sărăcie și „neînzestrare“.

Asupra acestei stări se întocmește Codul Civil.

1) Comunicare în ședințele din 13 Martie și 15 Mai la Academia Română, — Cultura Națională 1925.

Cum pravilele Caragea și Calimachi, referitoare la această materie, se deosebeau în unele puncte și nu erau redactate așa în cât să fie destul de clare și complete, s'a definit o cale mijlocie, înscriind numai dispozițiile art. 684 c. civ.

Lipsa lucrărilor pregătitoare, cu privire la felul cum s'a alcătuit art. 684 c. c. a provocat greutăți de interpretare.

După discuțiuni laborioase, majoritatea doctrina și jurisprudența noastră, au stabilit că dreptul *văduvei sărace este un drept de moștenire. Un drept succesoral neregulat.*

Văduva săracă e moștenitoare, dar n'are rezervă.

În doctrină, regretatul Matei Cantacuzino, era antagonistul acestei păreri. Credea că văduva săracă, are dreptul să concureze cu rezervatarul asupra rezervei. D-l Andrei Rădulescu susține că prin acceptarea acestei soluțiuni, se atinge rezerva în favoarea unei persoane care nu e rezervatară.

În legătură cu dreptul de moștenire al văduvei sărace, în doctrină și jurisprudență, s'au născut o sumă de ecuațiuni juridice.

Există dreptul înscris în art. 684 c. c. când bărbatul a testat o parte din patrimoniul său?

D-l A. Rădulescu, răspunde: Văduva săracă va putea veni la moștenire și când există un testament „dacă prin el soțul n'a dispus întreg patrimoniul”.

Dreptul ei, va putea fi desființat din cauza rezervei. Autorul exemplifică această ipoteză.

O altă problemă: dacă soțul a testat tot și i-a lăsat soției o parte — ea nu mai poate reclama altceva nefiind rezervatară”.

Quid, când a testat numai pentru parte din avere și i-a lăsat și femeii ceva prin acest testament?

„Cum ea are, un drept de moștenire ca și ceilalți moștenitori și după cum aceștia pot reclama drepturile lor în averea netestată, chiar când li s'ar fi lăsat ceva prin testament, nu se poate ca văduva să fie tratată altfel.

„În asemenea situațiune însă, văduva poate să-și piardă dreptul dacă se va stabili că din cauza acestui legat, numai este săracă”.

„Înțelesul care se acordă noțiunii *săracă*, desparte pe D-l A. Rădulescu și de doctrină și de jurisprudența actuală.

Elasticitatea de interpretare ce i se atribue, întrece după D-sa — spiritul în care art. 684 c. civ. a fost conceput.

„Văduva săracă va fi aceea, care n'are aproape nimic, care trăește în mizeria, care n'ar putea trăi „dacă nu i s'ar da ceva, care ar fi zdrobită de lipsă și nevoi”.

„Va fi săracă față de ce avea când trăia bărbatul „care-i procura mai multe distracții, plimbări, petreceri etc., dar nu este săracă în sensul pe care l'au avut în vedere alcătuitoarii art. 684 c. civ.”

„Prin starea de sărăcie, s'a înțeles starea de lipsă mare, foarte mari greutăți pentru a trăi, iar nu de o lipsă însoțită, de o reducere a traiului bun”.

„Și dacă se ține seamă de acest lucru, câmpul „aprecierii nu poate fi prea larg; mizeria starea de „adevărată lipsă, se vede și se înțelege cu ușurință”.

D-l A. Rădulescu concretizează atributele dreptului de moștenire al văduvei sărace, și consecințele juridice care decurg prin efectul funcționării lui.

Mai departe, se întreabă, de ce să nu se dea și „văduvei cu avere un asemenea drept, când de multe ori ea a contribuit mai mult ca văduva săracă la „formarea averii soțului?”

„Care este oare motivul pentru care nu se recunoaște și soțului acest drept?

După o incursiune vastă în legislația provinciilor alipite și în domeniul legislațiilor apusene, în ordinea de idei care ne preocupă, autorul reliefează directive menite „să schimbe starea de drept cu privire la „situația soțului supraviețuitor, nu numai pentru a „face dreptate acestuia, cât și pentru a nu mai fi siliți să aplicăm atâtea legi în cuprinsul României „Mari, spre a face dar un pas înainte către așa de „necesară unitate legislativă”.

În adevăr problema unificării legislative se împlinează în personalitatea D-lui A. Rădulescu cu patima unei mistici.

În toată activitatea sa, după războiul scrisă și verbală se înfige ca un Credo mântuitor necesitatea înfăptuirii neântârziată a unificării legislative.

Împotriva tuturilor metodelor care favorizau temporizarea, împotriva tuturilor teoriilor de optică regională și pare-se a unei temeri care subjugase și minți alese, D-l Andrei Rădulescu desfășoară stindardul cruciadei pe care o poartă cu fermitate și credință profetică.

De sigur, nu este un izolat în această mișcare. Se revarsă valuri spumoase de cerneală. Și în răstămpuri, câte un glas înfiripează libretul unificării...

Dar cine a sintetizat în formule lapidare necesitatea imperioasă, imediată a unificării legislative?

„Unificarea legislativă este necesară pentru a de- „săvârși unitatea suflătoare a neamului, pentru a „întări cât mai mult conștiința națională”.

„Cum vrem să se desăvârșască unitatea suflătoare când vechile granițe există încă în lumea „Dreptului?

„Dreptul românesc, prin legi mai ales cele din „Sec. XIX, prin doctrină și jurisprudență, prin întreaga „cultură juridică este, un *drept latin* și așa trebuie „să rămână pe aceste baze trebuie să se dezvolte.

„Mijlocul cel mai potrivit pentru unificare este în- „troducerea legislației din Vechiul regat și în nouile „teritorii.

„Nimeni însă, nu poate pretinde ca legile de aici „să fie introduse în totul așa cum sunt, pentru că „trebuie să recunoaștem — e o datorie de cinste științifică și de respect al progresului — că unele *dispozițiuni din aceste legi nu mai corespund cerințelor „vremii și trebuiesc modificate”.*

„Năzuința lumii moderne și contemporane este spre „unificare în toate domeniile și mai ales pe teren legislativ”.

„Această tendință de unificare nu există numai în cadrul Statelor, ci are un caracter mai larg, de a unifica legile diferitelor țări, de a alcătui legi internaționale identice.

„Autorul ilustrează luptele dezlănțuite în Statele europene. Și invederează că „Unirea politică a diferitelor provincii în State mari, izvorul atâtor forme de progres, a dus și la unificarea legislativă. În acest sens s'au străduit atâtea minți luminate din Apus, cari au avut mult de luptat cu numeroase interese și prejudecăți medievale“.

Căci este necontestat că mecanismul Statului iese mult „mai bine cu legislația uniformă și cu cât diversitatea va fi mai mare cu atât viața Statului se va desvolda mai încet și mai greu.“

D-l A. Rădulescu într'un articol „l'introduction de la legislation roumaine en Besarabie“ publicat în *Buletin de la Société de législation comparée*, lămurăște cum extensiunea legiilor Vechilui Regat, în acea regiune a risipit haosul care domnea și a sădit adevărului apodictic că suveranitatea României, este cimentată pentru veșnicie.

Ear spre a îndepărta feluritele obiecțiuni născute în această materie cu prilejul discuțiilor în general, autorul evoacă o pildă edificatoare: Italia.

„La lumina unei experiențe prea lungi anumite concepții scolastice răspândite altă dată cu privire la pretinsa superioritate a legislației austriace și la oportunitatea transplantării ei, în așezămintele italiene s'au dovedit complet false“.

„Nu se mai putea apoi ca unificarea să depindă de reforma în curs a codurilor, pentru că acea reformă care e menită, să consolideze opera istorică a regimului fascist cât mai curând, nu poate să fie grăbită pentru motive străine de ea“.

„Realizându-se în complexul ei problema legislativă în noile provincii, extinderea organică a legilor naționale în vigoare, se prezintă nu numai politicește ca necesară și de neamănat după zece ani de la anexiune, ci, și ca un act deosebit de prevedere pentru a solidariza economia acelor provincii cu economia restului Națiunii, în scopul de a întări creditul în acele ținuturi“.

Italia încercase diferite formule pentru armonizarea legiilor care guvernau provinciile anexate cu legile naționale.

Timpul se irosea printre poteci întortochiate: iar unificarea legislativă râvnită întârzia.

Italia nu putea jertfi consolidarea politică și economică, unor tendințe tulburi și caprițioase.

Un reviriment firesc s'a produs. Alte criterii au răsarit la suprafață. Și năzuințele ei aveau să se împlinească.

Obiectivul acelor dintre noi care priveau prin lentile imprumutate, a dispărut.

Argumentul prins din atitudinea inițială a Italiei, s'a pulberat.

De prisos orice demonstrație în raport cu starea problemei de unificare legislativă la noi.

Crâmpii de unificare s'au realizat.

Iar acum la orizontul unificării legislative integrale licăririle de nădejde, strălucesc mai viu.

„Unitatea deplină în toate domeniile, pe temeli și în spirit românesc“.

„Unificarea pe teren legislativ este spre binele tuturor care trăesc în acest Stat, și ea este mai ales o datorie națională care trebuie îndeplinită mai curând“.

In hic signo vinces.

D-l Andrei Rădulescu a făcut la Academia Română o comunicare „Cercetări privitoare la înființarea Curții de Casație în România“.)

Interesul care îl evidențiază este nemăsurat.

Trezește din adormire multe răspunderi...

Reduce la realitate multe porniri orgolioase.

„După Unirea Principatelor organizarea judecătorească este pusă pe baze noi, în care sunt adoptate, aproape în totul, normele apusene.

„Convenția dela Paris 7/19 August 1858 reprezintă un moment hotărâtor în această privință.

„De și n'a admis unirea completă și definitivă a celor două Principate a prevăzut totuși o colaborare între aceste două, un fel de confederație cu anumite organe comune — dintre care Curtea de Casație reprezintă — se pare chiar în mintea făuritorilor convenției elementul cel mai puternic de unire între cele două țări, care reclamau cu toată căldura unirea desăvârșită.“

„Curtea de Casație însă avea aproape aceeași poziție căci schimbările nu se făceau de cât rar și într-o proporție foarte redusă, lucra continuu ca instanță judecătorească și avea menirea să fixeze același fel de judecată și să joace și un rol politic în anumite ocazii; ea prin organizația și rolul ei, era destinată să rămână pentru totdeauna și să unească tot mai mult cele două țări“.

Din textele convenției rezultă că ea consacra pentru Curtea de Casație a celor două principate, între principiile de competență următoarele:

1. Inamovibilitatea membrilor înaltei Curți și fără a se fixa o limită de vârstă „decă așa cum era în Constituția franceză din 1852 și în Constituția belgiană, și așa cum reese din înțelesul larg și exact al noțiunii de inamovibilitate.

„De și pentru înființarea Curții urma să se facă o lege, legiuitorul era obligat să respecte integral principiile convenției — era doar controlul Puterilor — și ca atare nu putea schimba acest drept consacrat Casației.“

„Constituția din 1923 n'a făcut pentru Casație decât să reînscris formal un drept consacrat de Convenția de la Paris“.

2. Hotărârile pronunțate de Tribunale și Curți, trebuiau deduse exclusiv înaintea Curții de Casație.

„Ceeace avea drept scop, atât controlul modului de interpretare a legilor cât și asigurarea unității de jurisprudență“.

1) Imprimeria Națională, București, 1933.

„Unificarea legislativă de o parte, unitatea de jurisprudență de alta, erau destinate să unească mai mult ca orice vieața celor două țări și mai curând ori mai târziu, să se desăvârșească Unirea“.

„Constituția actuală prevăzând că recursul la casare este de ordin constituțional, n'a făcut decât a repus în vigoare, în parte numai, un vechiu principiu înscris cu convenția dela Paris“.

3. „Alt drept tot de ordin constituțional dat Curții de Casație prin convenție, era de a judeca în ultim resort pe Miniștri, drept cuprins și în constituțiile ulterioare.“

„Pe baza acestor principii înscrise în convențiune trebuia să se alcătuiască o lege pentru înființarea Curții de Casație.“

„Indată după alegerea lui Cuza, s'a început a se lucra în acest scop“.

Mihail Kogălniceanu spunea la 18 Noembrie 1860, când se vorbea în Adunarea Moldovei de unirea complexă că, și el dorește unirea dar *„până o voi avea să ne ocupăm de Curtea de Casație, care este tot așa de mare necesitate ca și Unirea cel puțin în momentele actuale, căci toți, din toate părțile se strigă înființarea acestei Curții“*.

„Această chestiune spunea — ocupă până și Puterile străine. Agentul nostru dela Constantinopol este întrebat în toate zilele de ambasadorii străini despre înființarea Curții de Casație“.

În Adunările amânduror Principate s'au încins discuțiuni vii și serioase asupra metodei și principiilor care trebuie să prezideze crearea și organizarea Inaltei Curți de Casație.

Totuși, în atmosfera ambelor Adunări, planează duhul fascinator al Unirii.

Preludiul unor vremuri istorice pentru neamul nostru, le însuflețea.

Sacrificiile sunt spontane. Pentru unii cu nemângăiere de o clipă. Pentru toți, fără exteriorizarea unei rezistențe sufletești.

Legea este sancționată și promulgată prin decretul domnesc Nr. 1 dela 12 Ianuarie 1861 dat din Iași, publicat în „Monitorul Oficial“ al Moldovei No. 88 din 29 Ianuarie și în al Țării Românești Nr. 18 din 24 Ianuarie 1861.

„El este semnat de cei doi președinți de consiliu: Manolache Kostake al Țării Românești și Mihail Kogălniceanu al Moldovei, amândoi moldoveni, o notă bună pentru unirea fraților, care primeau aceeași lege a aceleași instanțe“.

La 11 Februarie 1862, Vodă Cuza făcu numirile la Casație.

La 15 Martie, Consilierii s'au adunat în localul Inaltei Curți. De aci, au plecat la Palatul Domnesc și au depus jurământul înaintea Domnitorului; apoi s'au înapoiat la Curte.

Aci Ministrul de Justiție C. N. Brăiloiu, definește într'un discurs important, rolul Curții de Casație.

„...Prin instituirea Curții de Casație, principiul descentralizării puterilor devine un fapt și se pogăre din regiunea teoriei pe tărâmul practic al intereselor. Curtea de Casație este delegatul însărcinat a face dreptate, a exercita acest înalt atribut al suveranității“.

„Pe lângă însărcinarea de a da dreptatea, Curtea de Casație are și aceea de fixa noțiunile, sănătoase de drept stabilind o uniformitate în jurisprudența țării, trăgând aplicațiunea legii din detaliile cu care se poate incurca în desbaterea intereselor private și locale, ca să o aducă la înălțimea principiilor generale și să devie în acest chip *temelia cea mai tare a instituțiilor sociale și politice*.“

„... Curtea de Casație ca un corp regulator de vine cel mai puternic auxiliar pentru Puterea legislativă și contribuie a întări guvernul priu întărirea legilor“.

„Măria Sa, chemându-vă a depune jurământul în prezența Tronului a voit să vă dea o dovadă de considerațiunea ce are pentru acest înalt corp, a Voit să Vă dea o mărturisire că simte o solidaritate între Tron și justiție, că înțelege ca guvernul său să se inspire întotdeauna de principiile de dreptate, ale căruia sunteți cel mai înalt organ“.

Adevăruri săpate în forme de granit. Activitatea ei în acest timp a fost uriașă în domeniul Dreptului, iar rolul și contribuția ei pentru întregirea neamului și consolidarea Unirii sunt nebănuite și neînțelese de foarte mulți“.

„De altfel încă dela început i s'a dat sprijinul necesar pentru a dobândi mai multă independență, autoritate și prestigiu, o recrutare severă a membrilor, salarii cu mult superioare celorlalți funcționari, locuri demne de situația ei, la solemnități, unde era chemată în plenu ei, onoruri sub diferite forme respect nediscutat al hotărârilor sale etc.“

„Mai ales generația care s'a străduit s'o înființeze și i'a văzut începuturile, a căutat s'o respecte și s'o înalțe tot mai sus, înțelegând influența pe care o exercită prestigiul justiției pentru cârmuirea popoarelor.“

Ce, anodină apare profuziunea gradului *Consilier de Casație* cu care legiuitorul post belic voește să aristocratizeze felurite funcțiuni noi create.

* * *

Care este izvorul acestor articole? Ce impulsione a determinat scrierea lor?

Am credința că sufletul meu, n'a distilat picătură de invidie și egoism.

Dimpotrivă, mă simt cucerit de expansiune admirativă până la entuziasm pentru adevărul eșit din laboratorul savantului sau creația artistică care înalță în lumea visurilor.

Trăim o epocă de restriște în toate înfățișările închipuite.

Bunurile sufletești și intelectuale trivializate până la prăbușirea lor complexă.

O mișcare febrilă, o agitație fără perspective, apus fără răsărit.

Nu numai la noi. Ci la toate popoarele.

Din când în când câte o personalitate, inzestrată cu învățătură aleasă, discernământ ascuțit și suflet dornic de realizare, predică adevăruri sănătoase, pline de sevă fecundă.

Recheamă din întunerecul memoriei la lumina conștiinței actuale — fapte uitate, vrednice de pildă.

Între aceste personalități este D-l Andrei Rădulescu.

...Dar firul cugetării s'a întrerupt.

În minte îmi scăpară imaginea lui Aristide cel drept.

O întrezăresc, cu tragica'i viață imaculată. Cu poezia pe care îndepărtarea vremurilor o transmite generațiilor succesive.

Am înțeles instinctul profetic și am înodat firul!

Alexandru St. Mandrea

Consilier la Inalta Curte de Casație și Justiție

JURISPRUDENȚA ROMANA
CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S-I

Audiența de la 7 Martie 1934

Președinția D-lui Gh. T. Ionescu, președinte

Ovidiu Demetrescu cu Ministerul Justiției și Ministerul
Cultelor și Artelor

AVOCAT AL STATULUI. — ÎNCADRARE ART. 70 DIN LEGEA
PENTRU ORGANIZAREA CORPULUI DE AVOCAȚI PUBLICI.

Dispozițiile art. 70 din legea pentru organizarea Corpului de avocați publici cari fixează criteriile pentru încadrare, având un caracter imperativ, ele devin obligatorii pentru autoritatea chemată a face încadrarea, care nu mai poate adăuga pentru acest scop și alte condițiuni pe cari legea nu le cere.

No. 63. — Admisă acțiunea în contencios intentată de către avocat Ovidiu Demetrescu în proces cu Ministerul Justiției și Ministerul Cultelor și Artelor.

Curtea,

Deliberând asupra acțiunii de mai sus.

Văzând susținerile părților și actele dela dosar.

Având în vedere că reclamantul prin Inaltul Decret Regal Nr. 434 din 931, este înaintat și încadrat pe ziua de 31 Decembrie 1931 ca avocat principală clasa II-a, în Contenciosul Ministerului Instrucțiunii, Cultelor și Artelor; Că la punerea în aplicare a legii pentru organizarea avocaților publici Ministerul de Instrucțiune prin adresă Nr. 139296/933, propune Ministerului de Justiție, încadrarea reclamantului ca avocat principal, iar acest din urmă Minister prin deciziunea Nr. 88044 din 9 Noembrie 1933 dată pe baza avizului Nr. 57/933 al Consiliului Superior al avocaturii statului, îl încadrează ca avocat pledant clasa II.

Că reclamantul prin cererea introductivă de instanță cere pe baza art. 1 și următorii din legea contenciosului administrativ, anularea acestei din urmă deciziuni ca dată cu călcarea art. 70 al. I și 2 din legea pentru organizarea Corpului de avocați publici, invitându-se Ministerul de Justiție a-l încadra ca avocat principal, iar Ministerul Instrucțiunii, la aplicarea noii norme de salarizare, să-i prevadă în buget salariul convenit acestui grad.

Având în vedere că legea de organizare a avocaților publici a cărui scop este de a reuni într'un singur corp pe toți avocații funcționând pe lângă ministere și diferite instituțiuni publice, a stabilit condițiunile potrivit cărora avocații pot intra în acest corp și dobândi gradele ierarhice prevăzute de art. 11 din această lege;

Având în vedere că în ce privește actualii avocați publici definitivi, art. 69 din lege prevede că ei vor fi încadrați de către Ministerul Justiției cu avizul Consiliului Superior și la cererea autorității pe lângă care funcționează.

Că în privința criteriilor după care se va face această încadrare, art. 70 dispune ca acei avocați cari au grade prevăzute în noua lege vor fi încadrați în cadrele respective dacă prin această încadrare, nu li se micșorează salariul.

Că în ce privește avocații având grade neprevăzute de noua lege, precum și acei cari prin încadrarea prevăzută în aliniatul întâi a acestui articol li s'ar micșora salariul, vor fi încadrați în gradul corespunzător sau cel mai apropiat a salariului care îl primise.

Că din cuprinsul acestui text de lege care stabilește principiile generale pe baza cărora urmează a se face încadrarea avocaților publici, rezultă că legiuitorul a fost preocupat în prim loc de respectarea gradului dobândit de avocat înainte de încadrare, iar în al doilea loc ca încadrarea să nu producă a vocatului o diminuare a salariului avut anterior.

Că față cu caracterul imperativ a acelor dispozițiuni a textului de lege, ele devin strict obligatorii pentru autoritatea chemată a face încadrarea ea neputând adăoga pentru aceasta și alte condițiuni pe cari legea nu le cere.

Că întrucât în speță reclamantul la data încadrării, funcționa ca avocat principală clasa II-a, în contenciosul Ministerului Instrucțiunii și noua lege în art. 11 al. b prevede acest grad, potrivit normei din art. 70 al. I al legii, urma să fie încadrat în acest grad.

Că întrucât însă, Ministerul de Justiție prin deciziunea atacată cu prezenta acțiune dată pe baza avizului Consiliului Superior al avocaților statului, bazându-se pe considerațiunile de îndreptățire a avocaților principali clasa I, cari ar fi astfel asimilați cu acei clasa II-a, și a salariului, streine cu totul de condițiunile cerute de art. 70 al. I, singurul aplicabil în speță, a adăogat prin aceasta la lege și în consecință deciziunea dată calcă dispozițiunile precise ale textului de lege mai sus citat, cauzând reclamantului o vătămare a dreptului său consfințit prin aceea lege.

Că așa fiind acțiunea găsimu-se întemeiată, urmează ca atare a fi admisă.

Pentru aceste motive redactate de d. consilier Ernest Ceaur Aslan, admite.

Semnați: Gh. T. Ionescu, I. Stănescu-Buzău, Ernest Ceaur Aslan.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. IV-a

Audiența de la 29 Noembrie 1933

Președinția D-lui N. Radovici, președinte

Al. Nasta cu Ministerul de Finanțe

CONTENCIOS ADMINISTRATIV. — ACT ILEGAL. — ANULAREA LUI DE AUTORITATEA DE LA CARE A EMANAT. — CREDITUL AGRICOL. — GUVERNATOR. ANULAREA NUMIREI LUI.

CONTENCIOS ADMINISTRATIV. — CREDITUL AGRICOL. — GUVERNATOR. — CONDIȚIUNI DE NUMIRE. — INCOMPATIBILITĂȚI. — ART. 20 AL. 4 DIN STATUTELE CREDITULUI AGRICOL.

1°. Dacă se recunoaște în principiu că o autoritate publică, ori de câte ori constată că a comis un act ilegal, poate ori când reveni asupra lui, anulându-l, este însă necontestat că o asemenea revenire și anulare nu poate fi făcută de ori cine, ci numai de autorul actului constatat ilegal.

Prin urmare întru cât numirea guvernatorului Creditului Agricol Ipotecar cade numai în atribuțiunile Consiliului de miniștri, tot numai Consiliul de miniștri ar putea anula numirea prin un nou jurnal al său, dacă ar constata că în momentul când a dat deciziunea de numire, vreuna din condițiunile de numire nu fusese îndeplinită.

2°. Incompatibilitatea creată de art. 20 al. 4 din Statutele Creditului Agricol Ipotecar, între o funcțiune publică și aceia de guver-

nator al Creditului, nu este o incompatibilitate de numire ci numai de exerciciu al funcțiunii de guvernator, — adică poate prea bine o persoană investită cu o funcțiune publică să fie numită guvernator al Creditului Agricol ipotecar, numai că nu va putea exercita această nouă funcțiune, mai înainte de a renunța la funcțiunea publică.

Nă. 383. — Admisă acțiunea în contencios Administrativ introdusă de Al. Nasta în proces cu Statul român reprezentat prin Ministerul de Finanțe și cu Soc. Creditul Agricol ipotecar.

Curtea,

Asupra acțiunii pornită în baza art. 1, 4, 6, și urm. din legea pentru Contenciosul Administrativ de către D-l Alexandru Nasta, guvernator al Creditului Agricol Ipotecar al României din București, în contra Statului Român reprezentat prin Ministerul de Finanțe, prin care cere să se declare ca ilegal și să se anuleze ca fiind dat cu călcarea legilor, Inaltul Decret Regal cu No. 2404/933 publicat în Monitorul Oficial No. 213 din 16 Septembrie 1933 prin care s'a anulat Inaltul Decret Regal No. 2140 din 1931 prin care dânsul fusese numit Guvernator al Creditului Agricol Ipotecar, Societate Anonimă.

Având în vedere toate actele din dosar, cum și concluziunile orale și scrise ale părților, din care se constată în fapt următoarele: la 9 Martie 1931 între Statul Român și un grup de capitaliști străini s'a încheiat o convențiune prin care s'a înființat o societate anonimă de credit agricol sub denumirea de: „Societatea de Credit Agricol Ipotecar al României” cu un capital de 330.000.000 lei aur, divizat în 66.000 acțiuni zise de preferință atribuite grupului de capitaliști străini și 34.000 acțiuni ordinare din care cel puțin 33.000 subscrise de Statul Român. Apoi prin legea denumită: „lege privitoare la crearea Societății de Credit Agricol Ipotecar al României” promulgată cu Decretul Regal No. 802 din 18 Martie 1931 și publicată în Monitorul Oficial No. 64 bis din 18 Martie 1931, această societate se recunoaște ca societate de credit agricol, declarându-se prin art. 1 că atât actul ei constitutiv cât și statutele vor face parte integrantă din această lege. Conform acestei legi, a actului constitutiv și statutele, conducerea acestei societăți este încredințată unui Guvernator pe lângă care funcționează și un Consiliu de Administrație, al cărui președinte de drept este tot Guvernatorul.

Prin Inaltul Decret Regal No. 2140 din 25 Iunie 1931 publicat în Monitorul Oficial No. 148 din 30 Iunie 1931, reclamantul Al. Nasta, profesor la Academia de Inalte Studii Agronomice, a fost numit Guvernator al Creditului Agricol Ipotecar, iar din Septembrie 1931 această societate a început să funcționeze. După 2 ani de funcționare, cu adresa No. 186004 din 15 Septembrie 1933 i s'a anulat numirea D-Sale ca Guvernator la Creditul Agricol Ipotecar al României pentru motivul că fiind profesor la Academia de Inalte Studii Agronomice din București, în conformitate cu art. 20 al. 4 din statutele Creditului Agricol Ipotecar nu poate ocupa și funcțiunea de Guvernator. Față cu această situațiune D-l Al. Nasta a făcut prezenta acțiune în Contencios Administrativ prin care cere anularea ca ilegal a Inaltului Decret Regal No. 2404/933 publicat în Monitorul Oficial No. 213 din 16 Septembrie 1933 prin care s'a anulat Inaltul Decret Regal No. 2140/931 în baza căruia fusese numit Guvernator al Creditului Agricol Ipotecar al

României, mai cerând încă și 1.000.000 lei da ne morale și pentru ca deciziunea ce se va da în această privință să fie onozabilă și societății Creditului Agricol Ipotecar al României a chema-o și pe aceasta în instanță.

Având în vedere că reclamantul a invocat în sprijinul acțiunii sale mai multe motive, pretinzând în primul loc că Inaltul Decret Regal No. 2404/933 prin care s'a anulat numirea sa ca Guvernator al Creditului Agricol Ipotecar al României, ar fi nul pentru că a fost dat în urma raportului Ministerului de Finanțe care nu era competent să solicite un asemenea decret întru cât nu el era autorul numirii; că apoi Inaltul Decret Regal No. 2404 ar cuprinde de fapt o revocare pentru care nu s'au respectat dispozițiunile categorice ale art. 15 din statutele societății și că în orice caz motivul invocat pentru anularea numirii sale ar fi nefondat pentru că în primul rând conform statutele, faptul de a ocupa o funcțiune publică nu putea servi ca temei decât unei revocări și în al doilea rând pentru că funcțiunea de profesor la Academia de Inalte Studii Agronomice nu poate fi considerată ca o funcțiune publică.

Având în vedere că din cuprinsul Inaltului Decret Regal No. 2404 din 15 Septembrie 1933, a cărui anulare se cere, se vede că el a fost dat în urma raportului D-lui Ministru de Finanțe No. 185.914 din 15 Septembrie 1933 și că prin el s'a anulat numirea D-lui Al. Nasta ca Guvernator al Creditului Agricol Ipotecar al României pe considerațiunea că această numire s'a făcut împotriva prevederilor art. 20 al. 4 din statutele Creditului întru cât acest text spune clar că funcțiunea de Guvernator nu poate fi exercitată de persoane investite cu funcțiuni publice în România și întru cât D-l Al. Nasta atât la data numirii sale ca Guvernator cât și la data decretului de anulare acestei numiri deținea o funcțiune publică, D-sa fiind profesor la Academia de Inalte Studii Agronomice din București.

Având în vedere dar că întru cât din cuprinsul acestui Inalt Decret Regal rezultă clar că în el nu este vorba de o revocare ci de anularea Inaltului Decret Regal de numire a D-lui Nasta ca Guvernator al Creditului Agricol Ipotecar pentru că această numire nu s'ar fi făcut cu respectarea formelor legale și întru cât reclamantul pretinde că această anulare nu este valabilă, urmează a se examina în primul rând dacă ea s'a făcut cu respectarea formelor legale.

Având în vedere că este necontestat că în principiu o autoritate publică ori de câte ori constată că a comis un act ilegal, poate ori când reveni asupra lui anulându-l; că deci în speță anularea numirii ca guvernator a D-lui Nasta era posibilă dacă s'ar fi constatat că vre-una din condițiunile de numire prescrise de lege nu se găsea îndeplinită în momentul când s'a făcut această numire; că însă dacă acest lucru este necontestat, apoi tot atât de necontestat este, că în lipsa vreunor dispozițiuni legale care să hotărască altfel, o asemenea revenire și anulare nu poate fi făcută de oricine, ci numai de autorul actului constatat ilegal.

Având în vedere că conform dispozițiilor clare și categorice ale art. IV din actul constitutiv și art. 15, 24 și 38 din Statutele societății, care fac parte integrantă din legea din 18 Martie 1931 pentru înființarea Creditului Agricol Ipotecar, rezultă că Guvernatorul se numește prin Decret Regal pe o perioadă de 10 ani și nu de Ministerul de Finanțe ci de Consiliul de Miniștri care îl alege din o listă de 3 persoane; că această listă de 3 persoane pentru numi-

rea primului Guvernator la inceperea Societații se întocmește prin acordul dintre ministerul de Finanțe și subscriitorii de acțiuni de preferință, hotărând cu majoritate, iar în cursul vieții sociale această listă de 3 se întocmește de adunarea generală extraordinară convocată special în acest scop de Consiliul de Administrație; că hotărârile Consiliului de Administrație în acest scop trebuie să fie luate cu majoritate de 9 membri, iar hotărârile adunării generale extraordinare trebuie să fie luate cu o majoritate 2/3 din numărul total de acționari; că revocarea Guvernatorului se face tot prin Decret Regal și tot de Consiliul de Miniștri cu asentimentul prealabil al adunării generale extraordinare; că Ministrul de Finanțe nu are rol decât la numirea primului Guvernator; că acest rol izvorăște din calitatea lui de acționar al societății și este limitat la întocmirea listei de 3 persoane din care Consiliul de Miniștri urmează să aleagă pe Guvernator și care listă o întocmește nu singur ci de comun acord cu subscriitorii de acțiuni de preferință, hotărând cu majoritate.

Având în vedere că în fapt din scrisoarea din 31 Iulie 1931 a Societății Banque de Paris et des Pays Bas cum și din referatul Ministerului de Finanțe către Consiliul de Miniștri No. 192.840/931 rezultă că D-l Ministru de Finanțe a căzut de acord cu ceilalți detentori de acțiuni asupra listei de 3 persoane din care să fie ales Guvernatorul, fixându-se asupra persoanelor domnilor: Alex. Nasta, C. Garofid și I. Cărmărășescu; că din această listă de 3, Consiliul de Miniștri prin jurnalul No. 733 din 24 Iunie 1931 a decis ca să fie numit D-l Al. Nasta ca Guvernator al Creditului Agricol Ipotecar, și în baza acestui jurnal al Consiliului de Miniștri s'a și dat Inaltul Decret Regal No. 2140 din 25 Iunie 1931 prin care reclamantul a fost numit Guvernator; că așa fiind, și în fapt numirea s'a făcut tot de Consiliul de Miniștri conform dispozițiilor legale.

Având în vedere dar că într-o dată numirea Guvernatorului Creditului Agricol Ipotecar cade numai în atribuțiile Consiliului de Miniștri, apoi conform principiilor expuse mai sus, tot numai Consiliul de Miniștri ar putea anula numirea prin un nou jurnal al al său dacă ar constata că în momentul când a dat decizia de numire, vre una din condițiile de numire nu fusese îndeplinită; că deci numai un asemenea jurnal al Consiliului de Miniștri putea servi de bază unui Inalt Decret de anulare.

Având în vedere că în speță Inaltul Decret Regal No. 2404 din 15 Septembrie 1933 prin care s'a anulat Inaltul Decret Regal No. 2140 din 25 Iunie 1931 de numire a D-lui Al. Nasta ca Guvernator al Creditului Agricol Ipotecar al României, s'a dat nu în baza unui jurnal al Consiliului de Miniștri ci în baza unui simplu raport al D-lui Ministru de Finanțe contrar dispozițiilor categorice ale legii actului constitutiv și statnelor; că așa fiind acest prim motiv al acțiunii este cu totul întemeiat și în baza lui acțiunea urmează a fi admisă.

Având în vedere că de alt-fel Inaltul Decret de anulare a numirii reclamantului ca Guvernator al Creditului Agricol Ipotecar al României se sprijină pe dispozițiunile art. 20 al. 4 din statutele acestui institut de credit, afirmându-se că numirea s'ar fi făcut împotriva prevederilor legale într-o dată la data numirii ca guvernator, D-l Nasta deținea o funcțiune publică, D-sa fiind profesor la Academia de Inalte Studii Agronomice din București.

Având în vedere că art. 20 al 4 din statutele Creditului, pe care se sprijină Inaltul Decret de anulare,

se exprimă astfel: „Funcțiunea de Guvernator... nu poate fi exercitată de persoane investite cu funcțiuni publice în România sau cu un mandat electiv”; că din cuprinsul acestui text rezultă în mod clar că incompatibilitate între o funcțiune publică și aceea de Guvernator al Creditului Agricol Ipotecar, nu este o incompatibilitate de numire ci numai de exercițiu al funcțiunii de guvernator; cu alte cuvinte că poate foarte bine o persoană investită cu o funcțiune publică să fie numită Guvernator al Creditului Agricol Ipotecar, numai că nu va putea exercita această nouă funcțiune mai înainte de a renunța la funcțiunea publică; că dacă totuși acea persoană a continuat să exercite ambele funcțiuni aceasta ar putea da loc la o revocare din funcțiunea de guvernator, iar nu la anularea numirii care în momentul când s'a făcut, s'a efectuat cu paza tuturor formelor legale,

Având în vedere că din acest punct de privire acțiunea D-lui Nasta este întemeiată, căci chiar dacă Ministerul de Finanțe ar fi fost competent să ceară anularea numirii sale, încă motivul anulării era nelegal pentru că conform principiului expus mai sus, faptul de a fi cineva funcționar public nu e o piedică la numirea ca Guvernator al Creditului Agricol Ipotecar ci numai la exercițiul acestei funcțiuni; că s'ar fi putut cere cel mult revocarea, dacă după numire s'ar fi constatat că continuă să exercite ambele funcțiuni și dacă bine înțeles s'ar fi socotit că profesorii de la Academia de Inalte Studii Agronomice sunt și ei funcționari publici în sensul art. 20 al. 4 din statutul Creditului, într-o dată reclamantul pretinde contrariul.

Având în vedere dar ca din ambele puncte de vedere expuse mai sus, acțiunea urmează a fi admisă, a se anula Inaltul Decret Regal No. 2404 din 15 Septembrie 1933, urmând ca Inaltul Decret Regal de numire No. 2140 din 25 Iunie 1931 să-și producă toate efectele legale și în consecință să se ordone reintegrarea reclamantului în toate drepturile ce îi conferă această numire;

Având în vedere că prin prezenta acțiune, reclamantul a mai pretins și daune morale în valoare de 1.000.000 lei; că însă în cursul procesului dânsul a declarat că renunță în această instanță la aceste daune, rezervându-și dreptul de a și le valorifica prin o acțiune separată; că Curtea urmează a lua act de această declarațiune.

Apreciind și asupra cheltuelilor de judecată pe care Curtea le fixează la suma de cinci mii lei.

Pentru aceste motive redactate de D-l Consilier l. A. Floresș și fără a mai discuta și celelalte temeuri ale acțiunii, admite.

Semnați: *N. Radovici, Chiril Alimănescu, I. A. Floresș.*

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA II. CIV. COR.

Audiența dela 18 Noembrie 1935

Președinția D-lui Virgil Sălcianu, președinte

Zoe Gh. Mărzescu cu Casa Rurală

CASA RURALĂ.— CUMPĂRARE DEMOȘII.— ACȚIUNE ÎN JUSTIȚIE.— PRESCRIPTIE.— ART. 17 AL LEGII DIN 1908.

EXECUȚIE SILITĂ.— URMĂRIRE IMOBILIARĂ.— NULITATE.— ÎNVOCAREA EI PE CALE DE ACȚIUNE PRINCIPALĂ.— ART. 568 PR. CIVILĂ.

IMPĂRȚIREA SUCCESIUNEL.— COPĂRTAȘ CREDITOR PENTRU SULTĂ.— URMĂRIRE.— ART. 1741 COD. CIVIL.

DATĂ.— IMOLII DOTAL.— SUPRAVEGHEREA ÎNTREBUINȚĂRII BANILOR.— ART. 1253 COD. CIVIL.

1. Dispozițiunile art. 17 al legii Casei Rurale din Aprilie 1898, cu privire la prescripția

acțiunii derivând din cumpărarea unei moșii de către Casa Rurală sau prin mijlocirea ei, nu se referă de cât la vânzările voluntare iar nu și la cele efectuate prin licitație publică, căci în privința acestora dreptul comun prin art. 568 pr. civilă constituie o garanție suficientă pentru drepturile Casei Rurale.

2. Cu toate că în contra urmăririi se pot face contestațiuni și ridica nulități de formă și fond, de către debitor, nici un impediment legal nu este enunțat de lege cu privire la exercitarea acțiunii principale separată în nulitate, de către debitor, ci tocmai contrariul reese din dispozițiunile art. 568 pr. civilă, cari tratează de prescrierea unei atari acțiuni.

3. Cu toate că procentele datorate pentru sultă sunt în sarcina soțului uzufuctuar al dotei, totuși copărtașul creditor pentru sultă ori chiar și numai pentru procente, în virtutea dreptului legal recunoscut de art. 1741 cod. civil, poate face urmărirea asupra imobilelor, urmând ca soția să exercite în contra moștenitorilor soțului acțiunea în restituirea valorii procentelor urmărite.

4. Dispozițiunile finale ale art. 1253 cod. civil referitoare la întrebuințarea restului de preț, privesc numai cazurile de înstrăinare a imobilelor dotale admise cu permisiunea justiției, iar nu și cazul când imobilul dotal este vândut în urma unei execuțiuni silite.

No. 1373. — Respinsă ca nefondată acțiunea intentată de către Zoe Gh. Mărzescu în proces cu Casa Rurală.

S'au ascultat D-nii Avocați Petre Sion și Grigore Conduratu pentru reclamantă și Emil Dendrino pentru pârâta Casa Rurală.

Tribunalul,

Asupra acțiunii intentată cu petiția înregistrată la No. 5112/933, de reclamanta Zoe Gh. Mărzescu, cu domiciliul ales la d-l avocat Grigore Conduratu, din București, Strada Vasile Alexandri No. 6, contra pârâtei Casa Rurală, Societate pe acțiuni, prin reprezentanții săi legali, cu sediul în București Strada Doamnei No. 2 pentru anularea vânzării moșiilor Ziliștea pendinte de Comuna Cochirleanca, Dâmbroca și Murgeanca pendinte ambele de comuna Scurtești Județul Buzău, cari prin licitație publică au fost adjudecate asupra pârâtei, prin ordonanța de adjudecare No. 4270/913, a Tribunalului Ilfov.

Având în vedere actele, concluziile orale și scrise din care rezultă în fapt următoarele :

La 3 Octombrie 1898, reclamanta trecând în căsătorie cu defunctul său soț Gheorghe Gh. Mărzescu, i-a fost constituită dotă o pătrime din întreaga avere imobiliară rămasă în succesiune dela defuncții săi părinți Ioan și Ecaterina Robescu, avere compusă din 17 imobile urbane și rurale cu actul autenticat de Tribunalul Putna sub No. 2685/1898 și transcris în registrul de foi dotale de Tribunalul Iași Secția III sub No. 129/1898.

Prin actul autenticat la No. 900/906, de Tribunalul Buzău, s'a făcut între cei patru moștenitori ai defuncților Ion Robescu și Ecaterina Robescu, partajul averii succesoriale și s'a atribuit prin acest act reclamantei moșiile Ziliștea în suprafață de 810 hectare,

Dâmbroca în suprafață de circa 637 hectare, și Murgeanca în suprafață de 325 hectare, toate situate în județul Buzău.

Cum valoarea lotului reclamantei întrece porțiunea succesorală, a fost obligată prin acelaș act de partaj, a achita o sumă totală de lei 36.989.59 %, repartizată astfel : lei 24.206.96 fratelui său N. Robescu, lei 11.589.75 fratelui său C. Robescu și 1.194.96 surorii sale Ecaterina Dunca, în termen de zece ani, cu un procent de 10% pe an, procent plătitibil în două rate egale, la Sft. Gheorghe și Sft. Dumitru, ale fiecărui an.

La 1 Noembrie 1912, fratele reclamantei N. Robescu pentru nepiata sumei de lei 14.520, procente datorate pe timp de șase ani la sulta sa de lei 24.206.96 bani, scoate în vânzare toate cele trei moșii averea dotală a reclamantei care se adjudeca asupra pârâtei cu prețul de lei 1 759.000, prin ordonanța de adjudecare No. 4290/913 a Tribunalului Buzău.

Având în vedere că la această acțiune Casa Rurală a opus o fine de neprimire constând în dubla prescripție a acțiunii :

1) Prescripția de 5 ani, pe baza art. 17 din Legea Casei Rurale care față de femeile măritate curge dela încetarea incapacității lor, în speță dela decesul lui George Mărzescu, soțul reclamantei.

2) Prescripția de 5 ani din art. 568 pr. civ. calculeți dela data executării ordonanței de adjudecare, la care s'a renunțat în cursul desbaterilor.

Având în vedere dispozițiunile art. 17 al legii Casei Rurale din Aprilie 1908, în redacțiunea următoare : „orice acțiune relativă la o moșie cumpărată prin mijlocirea sau de către Casa Rurală se prescrie în termen de 5 ani ; prescripția începe să curgă dela expirarea a 30 zile libere din ziua publicării vânzării în Monitorul Oficial, conform articolului 16 ; prescripția va curge contra femeilor maritate în ceace privește imobilele dotale dela data încetării incapacității lor ; iar prin art. 16 la care se referă art. 17 s'a prevăzut efectuarea formalității publicării în Monitorul Oficial cu o lună înainte de încheierea actului de vânzare, operațiune ce se va constata în procesul verbal de autentificare.

Considerând că autentificarea implicând manifestarea voluntară în forme legale a unui acord de voințe concretizat într'un act ca instrument probator incontestabil a unui fapt juridic, aplicațiunea dispozițiunilor art. 16, se circumscrie numai la vânzările de bună voe cu cari formalitățile autentificării sunt compatibile.

Că art. 17 în organizarea sistemului prescripției indicând ca punct inițial în calculul prescripției expirarea a 30 zile din ziua publicării vânzării, în Monitorul Oficial, iar această formalitate fiind cerută și în acelaș termen prin art. 16 vânzărilor de bună voie, la care se referă expres art. 17 prescripția menționată de art. 17, nu se referă decât la vânzările voluntare iar nu și la cele efectuate prin licitație publică.

Că în ce privește prescripția vânzărilor prin licitație publică, dreptul comun prin art. 568 pr. civilă, fiind considerat că constituie o garanție suficientă pentru drepturile Casei Rurale n'a mai fost necesară, un text formal a aceluiași principiu în legea sa organică.

Că astfel fiind devine nefondat finele de neprimire bazat pe prescripție.

Având în vedere că prin concluziile orale Casa Rurală a ridicat un nou fine de neprimire constând în inadmisibilitatea acțiunii de anulare a ordonanței

de adjudecare din partea debitorului care a figurat în instanța de adjudecare și care nu poate uza, decât de calea contestației la executare și recursul în Casație, după efectuarea vânzării,

Considerând că deși în contra urmăririi se pot face contestațiuni și ridica nulități de formă și fond de către debitor, nici un impediment legal nu este enunțat de lege cu privire la exercițiul acțiunii principale separată în nulitate, de către debitor, contrariul reeșind din art. 568 procedura civilă, care tratează de prescrierea unei atari acțiuni.

Că acțiunea în nulitatea constituind o garanție contra actelor făcute în detrimentul drepturilor incapacabililor pe timpul incapacității lor, bazată pe art. 1255 și 1900 c. civ. iar nu pe art. 568 pr. civ. excoțiul ei este legal atât în vânzările voluntare cât și vânzările silită, măsurile de protecțiune trebuia să aibă o egală eficacitate în toate ipotezele.

Că mai mult la constatarea unei concertări frauduloase sau de fraudă la lege, acțiunea în nulitate formează o excepție la regula imutabilității hotărârilor fiind astfel principial admisibilă, iar finele de neprimire nefondat.

Având în vedere obiecțiunea de inadmisibilitatea acțiunii ridicată de Casa Rurală, pe baza art. 17 al legii sale organice, combinat cu art. 73 din legea reformei agrare din 1921, care prevede că orice pretențiune relativă la pământurile expropriate nu se pot executa decât asupra prețului exproprierii, iar nu asupra pământului expropriat.

Considerând că priu acțiune, reclamanta cerând numai nulitatea vânzării rezervându-și dreptul la o nouă acțiune cu privire la valorificarea pretențiunilor sale la valoarea moșiilor, în acest mod acțiunea nu este în contradicție cu textul legii agrare și în consecință și acest fine de neprimire este nefondat.

In Fond.

Având în vedere că primul motiv de nulitate invocat este fraudă legii privitoare la garantarea averii dotale, fiind simulată o vânzare silită pentru a acoperi o vânzare voluntară contrară legii.

Considerând că în demonstrarea concluziunii factorilor cari au participat la vânzare s'au invocat prezumțiuni trase din calitatea de rude apropiate cu reclamanta și creditorul urmăritor N. Robescu; neopunerea soților Mârzescu la vânzarea moșiilor la care au asistat și a împrejurării că s'au cerut întâi vânzarea unei singure moșii, iar apoi renunțându-se la aceasta, s'a introdus în aceeași zi o cerere de vânzare a 3 moșii numai pentru procente de 14.326 lei datorite de d-na Mârzescu pentru sulta prevăzută în partajul încheiat cu frații comoștenitori.

Considerând că din analiza acestor elemente nu se poate conchide la existența unui concert fraudulos, creditorul urmăritor având în mod real și necontestat o creanță pentru procente neachitate de D-na Mârzescu, decurgând dintr'un partaj și garantată cu privilegiu care justifică interesul în realizarea ei, prin uzajul unui drept legal de urmărire a debitoarei sale, indiferent de calitatea de rudenie dintre părți.

Că în orice caz, circumstanțele enunțate privesc numai pe reclamantă și fratele său creditor urmăritor, dar nu pot constitui dovada unui concert fraudulos dintre aceștia și Casa Rurală și nu se poate ca pe bază de simple prezumțiuni să se ajungă la consecințe grave cum este anularea unei vânzări publice.

Că o vânzare publică prezintă mai presus de orice înțelegere, garanția Justiției prin Oficiul căreia se efectuează, asigurându-se libera și completa concu-

rență caracteristică și de esența acestui gen de vânzări, astfel că primul motiv al acțiunii devine nefondat.

Asupra motivului al II-lea, vânzarea bunurilor dotale s'a făcut pentru datorii posteroare căsătoriei, adică pentru procentele de sultă contrar art. 1253 al. 3.

Considerând că este necontestat că D-na Mârzescu avea constituită dotă o parte indiviză din moșiile cumpărate de Casa Rurală; că făcând partaj voluntar cu fratele și sora sa a datorit sulte cari conform art. 1741 cod. civil, erau garantate cu privilegiu atât în privința capitalului cât și a procentelor și în acest sens, s'a stipulat printr'o clauză expresă din contract.

Considerând că dacă procentele decurg prin neplata sultei, constatarea neplății determină numai momentul calculului și lichidării procentelor al executării convențiunii; dreptul la procentele fiind inerent dreptului la sultă creat odată cu dreptul la sultă pentru menținerea egalității între copărtași, are același caracter de anterioritate ca și sulta având aceeași geneză, indiviziunea, care este anterioară căsătoriei.

Că pe de altă parte creditorul are privilegiul și asupra procentelor recunoscute de lege și prin clauze exprese care atrag și exigibilitatea capitalului, încât urmărirea s'a făcut conform legii și contractului părților pentru o datorie cu o cauză anterioară căsătoriei, ceea ce face și acest motiv nefondat.

Al 3-lea motiv întemeiat pe art. 1253 al. 3 deoarece urmărirea s'ar fi făcut pentru o datorie care nu era a soției ci a soțului.

Considerând că uzufructul soțului dotal asupra imobilelor soției se exercită deducându-se datorii ce le grevează, în speță a procentelor la sultă, astfel că creditorii au acțiune directă contra uzufructuarului pentru plata procentelor.

Considerând însă că copărtașii au un drept legal consacrat de art. 1741 c. c. de a conserva privilegiul asupra bunurilor pentru tot ce are drept a reclama în această calitate, prin urmare și pentru procentele datorate de sultă.

Că pe baza acestui drept legal, deși plata procentelor era în sarcina soțului uzufructuar al dotei, copărtașul creditor pentru sultă ori numai al procentelor, a putut face urmărirea asupra imobilelor, urmând ca soția să exercite în contra moștenitorilor soțului acțiunea în restituirea valorii procentelor urmărite, devenind astfel nefondat și acest motiv.

Al 4-lea motiv de anulare constând în neexecutarea de către adjudecatară, Casa Rurală, a obligației de „remploi” a diferenței de preț în condițiile art. 1353 al. ultim c. c.

Având în vedere că în fapt se constată că după adjudecare, Casa Rurală declarând că ia asupra sa ipotecile constituite Creditului Rural, a depus ca rest de preț în numerar de lei 165.516., iar în bonuri rurale 1.092.000 lei, din care sume plătinându-se fiscul sultele și procentele a rămas 1.092 000 lei bonuri Casa Rurală și 101 600 lei numerar.

Că în petițiunea adresată Tribunalului Casa Rurală a menționat „veți dispune cele legale” ținând seamă de împrejurarea că proprietățile erau dotale.

Că depunând astfel prețul, reclamanta pretinde că s'a înțeles de Casa Rurală să nu facă un adevărat, remploi, din restul prețului adjudecării care, remploi, nu s'a făcut în condițiile legii, în imobile ci în bonuri, ceea ce ar echivala cu neexecutarea obligației de remploi.

Având în vedere că art. 1253 c. c. enumerând cazurile de înstrăinare a imobilelor dotale admise cu

permisiunea Justiției și prin vânzare publică, prevede în aliniatul final: „în toate cazurile cecece prisosește d.n prețul vânzării peste trebuințele recunoscute va va rămâne dotal și se va întrebuița spre cumpărare de alt imobil de se poate“.

Considerând că dispozițiunile finale ale art. 1253 c. c, sunt referitoare la cazurile arătate mai înainte, iar acestea fiind privitoare la întinderea limitată a dreptului soției de a cere vânzarea bunurilor sale dotale, în anumite condițiuni, nu-și are aplicațiunea în vânzările silite cum este în speță, și în orice caz termenii în cari este redactată această dispoziție nu imprimă un caracter de obligativitate a supravegherii întrebuițării restului de preț.

Că neavând obligația legală de supraveghere a întrebuițării excedentului de preț și nici convențională, nefiind prevăzut asemenea clauză în actul dotal, nu se poate conchide cum s'a susținut, la nulitatea vânzării.

Că admițând ipotetic că incumba Casei Rurale executarea unei asemenea obligațiuni ea a fost realizată prin mențiunea formală din petiția adresată Tribunalului de „a ține seamă de împrejurarea că proprietățile erau dotale“.

Că depunerea restului de preț 15% numerar și 85%, în bonurile Casei Rurale, s'a făcut în baza dreptului acordat Casei Rurale prin legea sa organică care prevede prin articolul 44 și urm. acest mod de plată care nu poate fi interpretată în sensul unui, employ.

Că plata prețului a corespuns și cerințelor articolului 551 procedura civilă, care permite să se depună efecte de stat cu obligația ca în 7 zile dela definitivarea ordonanței de adjudecare să se depună numerar în loc de efecte, cu sancțiune de a fi din oficiu transformate prin Sindicul Bursei și cu responsabilitatea adjudecătorului pentru diferență, sau dreptul la excedent și nu s'a dovedit că efectele Casei Rurale au fost transformate, din care să fi rezultat o diferență de acoperit de către Casa Rurală.

Că în aceste circumstanțe plata efectuată de Casa Rurală a fost regulată și valabilă.

Având în vedere că pentru ipoteza când s'ar considera vânzarea și plata prețului ca vițiate, Casa Rurală a opus ratificarea tacită de către reclamantă, prin încasarea sultelor cuprinse în recipisele sub cari se consemnase fondul dotal, reprezentând prețul moșilor dotale.

Având în vedere că în fapt se constată din certificatul Grefei Tribunalului Iași, secția Tutelului cu No. 2455/933, că reclamanta a ridicat prețul vânzării după decesul soțului său, în timpul capacității.

Considerând că din mențiunea depe recipise a convenienții sumelor și din indicarea instanței de vânzare care era Tribunalul situațiunii imobilelor, reclamanta a avut cunoștință că sumele încasate reprezintă prețul imobilelor sale dotale.

Că cunoscând caracterul de dotalitate a sumelor încasate și că aceste sume se administrează de o instanță tutelară, reclamanta a cunoscut restricțiunile regimului dotal cu sancțiunile neobservării lui; iar dacă în momentul redobândirii capacității sale nu s'a prevalat de dreptul de a cere anularea vânzării, deși cunoștea toate împrejurările cari au determinat vânzările și condițiunile în cari s'a făcut și în care a participat, a manifestat prin primirea prețului intențiunea de a renunța la această acțiune de anulare și a confirma voluntar și în conștiință de cauză, vânzarea efectuată cu toate urmările ei.

Că dar fiind constatat că motivele acțiunii nu duc la anularea vânzării, iar plata prețului a fost regulat

și valid efectuată de Casa Rurală, neexistând o obligațiune legală sau convențională de remploi, devine nefondat și subsidiarul privitor la o nouă plată a diferenței aceluși preț cum a fost formulat și în consecință întreaga acțiune este nefondată, urmând a fi respinsă.

Văzând și cererea de cheltueli pe cari Tribunalul apreciind le fixează la suma de 2000 lei.

Pentru aceste motive respinge.

Semnați: *Virgil Sălceanu, I. Gheorghide.*

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA NOTARIAT

Audiența dela 26 Martie 1934

Președinția D-lui Eugen Donici, Jude Consilier

Inginer E. Lupescu cu Soc. de Granit Poeni

AUTENTIFICAREA ACTELOR. — COMPLECT DE VACANȚĂ. — COMPETINȚĂ. —

ORGANIZARE JUDECĂTOREASCĂ. — FUNCȚIONAREA INSTANȚELOR DE JUDECATĂ. — ORDINE PUBLICĂ.

1°. Potrivit art. 11 din legea pentru autentificarea actelor, autentificarea se face de Tribunalul de notariat, iar după art. 224 din legea de organizare judecătorească, în vacanță de complectul de vacanță pentru Notariat și comerț. Prin urmare orice judecător sau supleant, care nu face parte din acest complect, sau care nu a fost delegat în conformitate cu legea, nu are competență să instrumenteze și deci actul făcut înaintea sa, nu poate întruni caracterele autenticității.

2°. Legea de organizare judecătorească, în dispozițiunile sale cari determină compunerea și modul de funcționare a instanțelor judecătorești, are un caracter de ordine publică și nesocotirea ei de către instanțele de judecată, poate fi invocată în orice stare a pricinii.

No. 254. — Admisă contestația făcută de Emil Lupescu în proces cu Soc. Anon. Minele de Granit din Poeni.

Tribunalul,

Având în vedere că din actele și lucrările din dosar, precum și susținerile orale și scrise ale părților, se constată în fapt următoarele:

Prin petiția cu data de 20 Noembrie 1933 înregistrată la No. 87283 Emil Lupescu, Inginer, cu domiciliul în București str. Aureliu No. 25, face contestație la poprirea înființată în mâinile Administrației Casei Regale din București, prin reprezentantul ei legal, de către Portărelul Virgil Stoenescu, prin procesul verbal din 1 Noembrie 1933, după cererea Societății Anonime de Mine de Granit din Poeni, cu domiciliul ales la mandatarul ei, D-l Ioan Tolnay, avocat din București, Str. Gabroveni No. 2, poprire înființată în baza adresei acestui Tribunal cu No. 26304/933, ca urmare a jurnalului cu No. 21348 din 1 Noembrie 1933.

Motivele contestațiunii sunt două și anume:

1. Popritorul n'a justificat „intentarea acțiunii“ condițiune esențială, prevăzută de art. 455 pr. civ. la înființarea poprirei de oarece actul pretins autentifi-

cat sub No. 20585 din 24 Iulie 1931, de către această Secțiune, pe care-și baza cererea de poprire, fără a mai face acțiune, nu îndeplinea condițiunile legii; judecătorul supleant N. Beldie care l'a primit și autentificat, fiind delegat numai, de către Președintele Tribunalului de vacanță, fără a fi tras la sorți și fără a constata lipsa dela serviciu a Judecătorilor și Supleantului Secției de Notariat.

2. Alexandru Torda, s'a înfățișat la pretinsa operațiune de autentificare, ca mandatar al Societății Anonime de Granit din Poeni, fără a avea mandatul necesar.

Că în adevăr, din certificatele Primului-Grefier depe lângă Primul Președinte ai Tribunalului Ilfov No. 2179 din 30 Ianuarie 1934, și No. 2847 din 8 Februarie 1934, aflate la dosar, se constată că D-l Jude-supleant N. Beldie, care fusese repartizat de Președintele Secției de Vacanță la Secțiile Civile, este totuși delegat, fără a fi tras la sorți, în ziua de 24 Iulie 1931 la Secția de Notariat, care avea alt complex de judecată, prezent în acea zi, pentru primirea actelor autentice.

Că din actele dela dosar se constată și de altfel nu se contestă, că printre actele autentice primite de D-sa, era și actul în litigiu cu numărul de autentificare No. 20585 din 24 Iulie 1931.

Considerând că în conormitate cu art. 222 alin. II, din legea de Organizare Judecătorească, Supleanții nu intră în aranjamentul complexului de vacanță, ei continuându-și activitatea la Secțiile respective.

Că totuși printr'o inadvertență a legii, art. 223 al. 5, al Legii de Organizare, prevede că la Tribunalele cu mai mult de 5 Secțiuni, vor funcționa în timpul vacanței cu un Președinte, 5 Judecători și 2 Supleanți care se ocupă cu lucrările de Notariat și Comerț, iar un Președinte, 6 Judecători și 2 Supleanți, pentru Secțiunile civile, punând astfel și pe Supleanți în complexul de vacanță.

Considerând că în toate cazurile, ori de câte ori, este vorba de a se complecta o Secțiune a unui Tribunal, unde s'a ivit lipsa de Judecători, trebuiesc observate dispos. art. 17 din Legea de Organizare Judecătorească, care dispune că atunci când Tribunalul este compus din mai multe Secțiuni, Prim-Președinte împlinește lipsurile de Judecători, prin tragere la sorți în ședință publică și față cu Ministerul Public, dintre membrii prezenți și disponibili dela toate Secțiunile, fără a face vre-o distincțiune între Judecători și Supleanți.

Că în speță, judecătorul supleant N. Beldie care a autentificat actul cu No. 20585 din 24 Iulie 1931 și care fusese repartizat la Secțiunile civile, nu numai că nu a fost tras la sorți în conformitate cu art. 17 din Legea de Organizare, pentru a complecta Secția de Notariat, dar a fost delegat, fără a se justifica lipsa dela serviciu a Judecătorilor Secției de Notariat, deci supra-numerar.

Considerând că art. 1171 cod. civ. și art. 8 din Legea Autentificării actelor prevăd categoric, că actul,

nu este autentic decât atunci când este făcut înaintea funcționarului public competent și în Pretoriul Tribunalului.

Ori după art. II din Legea Autentificării Actelor, autentificarea se face de Tribunalul de Notariat, iar după art. 224 din legea de Organizare (vacanțe) de complexul de vacanțe pentru Notariat și Comerț. Prin urmare orice Judecător sau Supleant, care nu face parte din acest complex, sau care nu a fost delegat în conformitate cu legea, nu are competența să instrumenteze și deci actul făcut înaintea sa, nu poate întruni caracterele autenticității.

Că legea de organizare judecătorească, în dispozițiunile sale, care determină compunerea și modul de funcționare a instanțelor de judecată, are un caracter de ordine publică și nesocotirea ei de către instanțele de judecată, poate fi invocată în orice stare a pricinii.

Că și jurisprudența a decis în totdeauna, fără ezitare că ori de câte ori, un Tribunal a fost complexat cu un Judecător, fără observarea prescripțiilor legii de Organizare, actele făcute de un Tribunal astfel compus, sunt isbite de o nulitate absolută — de ordine publică.

Considerând că și jurisprudența franceză este de aceeași părere, nesustinându-se de nimeni că un act autentic, făcut de un notar, care nu avea această calitate în locul unde a instrumentat ar fi valabil.

Singurul lucru admis de doctrina franceză, este, că un act făcut de un notar, într'un loc, unde se crede din eroare de către însăși autoritatea unde funcționa că el avea drept de a instrumenta, poate fi considerat ca valabil. Fuzier Herman art. 1317 No. 107.

De aceeași părere și Laurent: Tom. 19 No. 107 pag. 106, „Nu se poate spune că Regele are dreptul de a numi notar pe un străin, dar dacă l'a numit, acest notar ilegal numit, nu e mai puțin investit cu funcțiunile care-i dau dreptul de a instrumenta“.

Dar toate aceste jurisprudențe se referă numai la cazurile unei numiri ilegale, nu la cazul când un funcționar a trecut peste atribuțiunile sale, sau a instrumentat într'un loc, unde nu avea competența.

Că așa dar, întrucât se constată că actul autentic pe care intimatul în contestație își sprijină cererea sa de poprire, a fost primit de un magistrat care nu avea competența să instrumenteze în acea zi la Tribunalul Notariat, proptirea nu a fost legal înființată, nejustificându-se și intentarea unei acțiuni, conform art. 455 pr. civ.

Că deci primul motiv al contestației este întemeiat, urmând a fi admis ca atare.

Că în ce privește motivul al doilea de contestație, discuțiunea lui nu mai prezintă nici un interes, contestația fiind admisă pe primul motiv.

Având în vedere și cererea contestatoarei de a i se acorda cheltueli de judecată, asupra căreia Tribunalul apreciind, o admite și obligă pe intimată să-i plătească 1000 (una mie) lei cheltueli de judecată.

Pentru aceste motive, redactate de D-l Jude Consilier Eugen Donici admite

Semnați: Eugen Donici, Al C Tell.